

عذر گناه !

به پیش دوست ز افعال خویش منفعلم !
چو شمع دردل شب های تیره مشتعلم !

مگر صفای دلش جرم ما ببخشاید
وگرنه تا دم محشر ز روی او خجلم !

به هیچ یار و دیاری نبسته ایم نگاه
که با نسیم مصلی سرشته آب و گلم !

کجا روم، به که بسپارم این امانت دل
اگرکه عهد مودت ز موی او گسلم !

بیا چو بوسه به لب های ما نشین و ببین
چه آه ها و فغان ها ست در درون دلم !

خدای را به عنایات خویش حفظ نما
ز چشم حادثه آن مهربان مه چگلم !

رضا شاپوریان
جمعه اول مای ۱۹۹۸